

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

§. 1. Vocatio ad religionem in genere

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

2.2.9. vli.
a. vli.
3. Psal. 147.
10.

5. Luc. 11. 16.

homines in terram reclinam. Cum igitur Religio sit terra sancta, & statum sanctitatem omnino quaerendam destinatus: Spiritus sancti exit opus proprium talia desideria inspirare, & per tales vias hominem deducere, quae eam perducant. Deinde, cum Dæmon sit huius mundi princeps: non est credendum eum instigare & impellere homines, ut mundo relicto, transirent ad partes & obsequium Iesu Christi, amplectentes eum statum, qui in omnibus omnibus ipsius Dæmonis desiderijs aduersetur: *hominem enim regnum seipsum dimisum desolabitur.* Quod si vnus Dæmon alium loco pellat, non poterit eius regnum permanere. Quid autem aliud faceret Dæmon, qui hominem ad religionis statum instigaret: nisi regnum suum diuidere; & bellum gerere cum ijs, qui in eo toti sunt positi, ut illud amplificent: quod nunquam ipse est facturus: ne seipsum impugnet, in ea praecipue re, quae non solum bona est, sed etiam perpetua; & obstringit ad multa exercitia heroicæ sanctitatis perpetuo exercenda. Quod si quando (quod tamen rarissimum est) figurans se in Angelum lucis, vere ad Religionem instigaret: quatenus intentio sit peruersa, non nocebit nobis (vult Sanctus Thomas); talem instigationem sequi: cum tendat ad rem ad eam excellentem, ad quam bonus Angelus, & ipsemet Deus impellere: cui merito est fidendum, quod si hostis instigatione, in eiusdem detrimentum, nostram vero utilitatem conuertet, ita ut breui poeniteat eum facti, & suggestionis suae. Ad cuius veritatis confirmationem spectat rarus quidam casus, qui ad meam peruenit notitiam de quodam iuvene habente apud se Dæmonem quendam ex ijs quos familiariter appellat, qui illum instigauit, ut certam quandam Religionem ingrederetur: adducens ad id persuadendum mille rationes, & comoda quae illi essent euentura. In qua tamē re Dæmon non quaerebat ipsius iuuenis bonum; sed eum volebat, tanquam instrumento, ut alios deciperet. Deprehensus autem fuit huiusmodi eius finis: cum iuuenis ex religiosorum consuetudine & familiaritate inciperet pietatem colere, Deoque serio seruire: cepit enim Dæmon ei suadere Religionem desereret; idque maiori multo instantia, quam prius adhibuerat ad persuadendum ingressum: & re ipsa id ab eo obtinuit.

I.
Vocatio per
affectum.
In Duce spi-
ritu.
Tract. 1. c.
12.

SED vt exactius hoc adhuc intelligatur, perpendendum est, quod inspiratio diuina, & interior ad Religionem amplectendam vocatio, duobus modis ad faciendum inuitat, & allicit. Primus est sculpendo in voluntate vehementer quaedam affectum Deo perfecte seruienti. Qui affectus omnia indicia seculi, quae boni spiritus inspirationes habere solent. Nam mirum in modum commutat cor, & a rebus huius seculi illud euellens, allicit ad caelestes; mortalia carnis & sanguinis propensiones; cupiditates bonorum fortunae, deliciae honoris, & libertatis; contra vero viua accendit desideria paupertatis, castitatis, obedientiae, ac humilitatis religiose; magnam adfert pacem conscientiae.

verius letitiam, spiritus fervorem, magnanq; animi fortitudinē & conatū ad superandas oēs difficultates, & inpedimēta occurrētia, in deserendo mūdo & Iesu. Christe amplectēda. Quæ omnia, impossibile est ab alio spiritu procedere, quam huiusmodi; cuius vox sonat ubi vult, & quidquid vult efficit. Quamvis autem huiusmodi desideria admisceantur aliqua desideria & respectus temporales; aut necessitas aliqua corporis difficultas, quæ ipsū affectum excitarent; aut etiā aliquis maligni spiritus impulsus, indirectē eundem affectum promouentis; non tamen propterea oēs illi definit esse Dei. Humani enim respectus & corporis afflictiones, ac Dæmonum suggestiones non sufficiunt, ad eorū hac ratione immutandum; nisi Spiritus sancti impulsio interne illud excitaret; & Patris omnipotentia vi quadam interna animandoceret, ad sequendum Christum; vt supra est dictum. Cuius illud est bonum testimonium ac testimonium: quod deficiente hac interna inspiratione ijs, qui in mundo versantur; quamvis adhiat eadem rationes & necessitates: non tamen sufficiunt eorum corda permutanda, nec à rebus, quibus affectu adherent, euellenda.

Secundus modus, quo vocatio diuina ad religiosum statū suscipiendum mouet, est cum hominis intelligentiam illustrat, & rationibus efficacissimis docuit, expedire ei illū statū amplecti; voluntatē interim relinquens aridā, & tenetā dulcē; affectione, ad amplectēdū quod intelligentia proponit, & ipsa ratio dicitur; ed quod graue sentiat repugnantiam, & exequendi timore terreatur; exequitur tamen, & paret eū in modū, quo Loth & Sodomis exire fuit coactus, repugnante quidē omni suo appetitu & affectu; sed necessitate compulsus, quæ exire cogebat; ne cū Sodomitis caelesti igne periret: & similiter sicut nauigātes, vrgete tēpestate, oēs suas facultates & bona, quæ in mari habet, ad mare proijciunt, vt eā alluient. Quamvis autē modus hic vocatiōnis nō æquē sit lauis ac dulcis, atq; prior: est tamē in se certior ac securior, & ab omni suspitione, q̄ malus spiritus partē aliq̄ in ea habeat, expeditus: t̄ pot̄ eise opponit, & pro viribus eā conatur impedire. Est etiā firmior ac certior: vt que nō imitatur teneriorib⁹ affectib⁹, qui solē facile pertranseat, sed viuis efficacibusq; rationibus, quæ permanēt sēper; & veris solidisq; testimonijs, ex qua vult iustus, & super eā fūdat vitæ suæ aedificiū. Ad hunc solē esse mod⁹ hic magis meritor⁹ certiusq; charitatis & amoris in Deū testimonij; & consolatiōibus sensibilibus offert homo quicquid habet, vt ei sequi, magisq; placere possit. Quemadmodū etiā inter Martyres, illi valde eminet, qui absq; huiusmodi sensibilib⁹ solatijs mortem tolerarunt, suum imitātes Ducem & Magistrum Iesum Christum D. N. qui ad mortē crucis obtulit sese prompta & constāti voluntate, sed omnibus precarijs solatijs exuta; quæ alij Martyres in suis cruciatib⁹ copiosa habuerūt.

Ex his facile apparet in quanto errore versentur ij, qui sibi persuadent, se non vocati à Deo ad statum religiosum, nisi tenera huiusmodi desideria, ac feruentia amplectēdi desideria sentiāt: sicut magnus esset error, existimare, Deū nō vocare peccatores, vt conuertātur; nisi eū tenera huiusmodi desideria, pœnitentiā pro suis peccatis agēdi, ipsis largitur. Nā vox Dei interdū liquefacit cor,

2.
Vocatio per
rationes.

Hic mo-
dus priore
certior.

c Rom. 1.17

facitq; in ipsius amore feruere: interdum autem non eò vsque progreditur sed docet illud tantum; animumque addit ad id obeundum, quod est opus obsequij: interdum omnes occurrentes difficultates expedit; interea aliquas superandas relinquit: vt ipsi pugnantibus, naturaq; repugnans vincens meritum creseat. Nam qui Matthæum ad eò efficaciter vocauit vt magna cum sua voluptate res omnes suas relinqueret, institueretque lenissimum d. *conuiuium* in signum lætitiæ, qua eas relinquebat; idem discipulos vocauit, qui cupiebant redire, & curam gerere *e parentum, & rebus domesticis* disponere, quos ipse exhortatus est, vt huiusmodi officia depositis, superatisque omnibus, quæ occurrebant difficultatibus ipsam querentur. Qui autem in inijs *venue* pugnant, consequi solent solam consolationes suæ vocationis tunc temporis, cum maxime illis est vtilis præmiæ autem, quod solis remis navigare cœperunt, confidentes vt Dei: citius accipiunt centuplum, quàm alij, vt expansis velis, & secundum puppim vento prosperè progrediantur, suamque navigationem feliciter expediant.

§. II.

Vocatio ad Particulares Religiones.

SE non fortè quis dubitet: an eadem sit certitudo cuiusvis vocationis, & inspirationis ad Religionem particularem, ad quam sentit se propendere? sæpe enim euenit, vt inspiratio ad opera virtutis in genere sit applicatio autem ad hæc vel illa particularia sit Dæmonis, aut proprii ritus. Quare euenire posset, vt ipse Deus feruentia nobis inspiraret d. *Religionis*; Dæmon autem instigaret ad minùs perfectam, aut immoderatam adeundam, in qua perfectionis feruor intepescat; aut eam ingratam, cuius Institutum constitutioni nostræ naturali magis repugnet, vt vires nostras excedat: ne in eo perseueremus. Quod eueniret, si desiderium & quærentem solitudinem, incitaret hostis ad eam Religionem amplectendam, quæ agit cum proximis; aut contra, naturaliter propendens ad agendum cum proximis impelleret ad eam Religionem, quæ pro solitudine; & hominem alioqui debilem incitaret ad Religionem arduiorem, & seueriorem, quàm eius complexio ferre posset; & hominem vehementibus passionibus ex natura agitarum induceret ad Religionem molliorem, quàm eius necessitas exigat. Quamobrem optime S. Thomas quamuis necesse non sit, alios consulere ad examinandum & approbandum propositum suscipiendi statum religiosum: expedire tamen, ad illud sequendum, alios consulere: tam quoad ipsum modum executionis, quàm Religionis eligenda; cum in vtroque subesse possit deceptio. Verum

d Luc. 5. 29.
e Mat. 8. 21
f Luca 9. 55

2. 2. 9. vlti.
a. vlti.